

néz néz egy piszkos lavórból mereven
amíg a nemlét minden mocskát magába issza
jaj köd te köd időtlen részegen
meddig lehet még bolyongani altatók mélyébe hulltan
csatangolni hazám ringyó fal-térképeiden
úszni mint a hulla albérleteid tüdőbeteg tengerében
köd ne engedj el te biztos köd te felelj nékem
ne hagyj magamra itt e fényfoltos műtőasztalon
hol fém a fém hol csont a csont és tűz a kilenclámpás irgalom
ne hagyj itt köd ne hagyj megint magamra
sűrűsödj fölém halállal mérhetetlen
ki egyre fogysz húsban és zsigerekben
józanuló részeg ki remekművet már sose mintáz
csaló vagy akár a kés az olló és a sebláz
köd

jaj áttűnnek megint a szemek és kezek a lázon
s körülállnak az arcok is diadalmasan és hevülten
győztél — csörrenti a kés de csak fejemet rázom
ti győztetek mondom az arcoknak
én csak megsebesültem

(Sebészeti Klinika, 1970. január)

KALÁSZ LÁSZLÓ

A bazár

bezárt
táblát rakok kirakatába:
A VILÁG LETÁR MIATT
ZÁRVA
válogatom a csillagokat
az angyalok fülönfüggőit
nagyság és fényesség szerint
a holdakat a napokat
külön kis skatulyákban őrzik
tejutakat és ködöket
bálánként egymás mellé dobok
az űrben fázósan toporgunk
féldeciző revizorok:

vas szigor ókulárés pontosság
önmaró lelkiismeret
és sikkasztó bűnök miatt dühvé vált
félő szeretet
és félelem és félelem hajszol gyötörve:
az ember végül kénytelen
nézni a földre
a Föld még megvan itt forog
kering szinte csak önmagának
de büszkeséggel számolom
a bátorodó rakétákat
tapogatódzó csápjait
növi lövelli szét az elme
előbb még szomszédait nézni
később talán a végtelenbe